Annak, aki már elképzelte, milyen lehet felülről a saját házteteje. És annak, aki előbb szeretné tudni, hogyan jut majd haza.

Bence és
a sárkány

Bence a padlásablakban talált rá a sárkányra. A hátsó lába még az ereszen állt, az első már a szőnyegen. „Ha kiszabadítasz, megmutatom, milyen felülről a falud” – mondta. Bence félretolta a muskátlit. A sárkány befért. Kifelé viszont már egyáltalán nem sietett.

„Nekifutás kell” – vélte Bence. Leszaladtak az udvarra, és a tyúkóltól a kútig rohantak. A kútnál a sárkány fékezett, Bence a vödörben kötött ki. Egy tyúk érdeklődve belenézett. „Legalább valaki repült” – jegyezte meg a sárkány.

Bence széket hozott, hogy könnyebb legyen elrugaszkodni. A sárkány fölállt rá. A szék megreccsent. Akkor Bence észrevette, hogy barátja a szárnya alá dugja a farkát. „Mitől félsz?” – kérdezte. „Hogy odafönt hiába szólok, a szélben nem hallod, ha haza akarok jönni.”

Bence visszatette a széket a konyhába. „Akkor beszéljünk kopogással.” Egy koppantás a vállon azt jelentette, tovább. Kettő azt, haza. A diófa alatt próbálták ki. Kopp-kopp. Bence rögtön leszállt a hátáról. A sárkány először merte egészen szétnyitni a szárnyát.

Az első kör csak a diófáig tartott. A másodiknál már a kéményt is megkerülték. A háztetők között Bence meglátta a saját világító ablakát. Most ő szeretett volna hazamenni. Kétszer koppantott. A sárkány egyetlen kérdés nélkül fordult az udvar felé.

Leszállás után Bence két bögrébe meleg kakaót töltött. A sárkány az orrával megkoccintotta a bögréjét. Egyszer. „Tovább?” – kérdezte Bence. „Még egy kis kakaót.” A diófa árnyéka lassan rájuk simult, és arra az estére mindketten éppen elég messzire jutottak.

Ha a szél elvinné a hangodat, milyen jelet találnál ki a barátoddal? Próbáljátok ki a takaró alatt. Aztán kopp-kopp: mára hazaértünk.